

Jak osiągnąć życie wieczne?

Jeśli zajrzemy do religijności ludów Bliskiego Wschodu, znajdziemy tam powszechne przekonanie, że wieczność jest przynależna sferze boskiej. W Biblii odnajdujemy prawdę o Bogu Stworzycielu, który jest źródłem życia (Hi 12,10). Człowiek przez grzech utracił szansę na życie wieczne, ale Bóg obiecał, że wybawi człowieka z grzechu i śmierci (Rdz 3,15). Proces zbawienia rozpoczął się w dniu powołania Abrahama (Rdz 12,1-3), by swoją pełnię osiągnąć w Jezusie Chrystusie (Ga 4,4-5).

Zatem pierwszym warunkiem wejścia na drogę prowadzącą do życia wiecznego jest wiara w Jezusa Chrystusa i w Jego dzieło zbawcze. Mojżesz sporządził symbol węża (Lb 21,4-9), spojrzenie na ten znak ratowało od śmierci, dlatego autor Księgi Mądrości nazwał go znakiem zbawienia (Mdr 16,5-7). Ewangelista Jan w nawiązaniu do tego znaku, pisze: „*A jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak potrzeba, by wywyższono Syna Człowieczego, aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne*” (J 3,14-15). A więc wiara w Jezusa ukrzyżowanego wprowadza w przestrzeń zbawienia.

Następnym warunkiem otwierającym nam życie wieczne jest przyjęcie chrztu. Jezus wyjaśnia Nikodemowi: „*Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego*” (J 3,5).

Jezus wyjaśniając znak rozmnożenia chleba w synagodze w Kafarnaum zaprezentował kolejny warunek do spełnienia, by osiągnąć życie wieczne: „*Kto spożywa moje Ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a Ja go wskreszę w dniu ostatecznym*” (J 6,54).

W polemice z Judejczykami Jezus ogłasza jeszcze jeden warunek potrzebny do osiągnięcia życia wiecznego: „*Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Jeśli kto zachowa moją naukę, nie zazna śmierci na wieki*” (J 8,51). A jak można byłoby streścić krótko naukę Jezusa? Wyjaśnia nam to, sam Mistrz z Nazaretu mówiąc, że należy zachować przykazanie Ojca. Zaraz też słyszymy obietnicę, że kto zachowuje to przykazanie, ma życie wieczne (J 12,50). A jakie jest najważniejsze przykazanie Ojca, Jezus pokazuje na przykładzie obmywania nóg swoim uczniom. Gdy klęka przed uczniami przyjmuje posługę sługi i w ten sposób uczy postawy miłości (J 13,1-20).

Każde z wiarą pochylenie się nad potrzebami naszych bliźnich jest głoszeniem Ewangelii i drogą naszego zbawienia. Jednak w codziennym życiu realizacja Ewangelii wymaga trudu, o czym przypomina św. Paweł Tymoteuszowi: „*Podążaj za sprawiedliwością, pobożnością, wiarą, miłością, wytrwałością, łagodnością. Walcz w dobrych zawodach o wiarę, zdobądź życie wieczne*” (1Tm 6,11-12).

Co jednak się stanie, kiedy w tej walce się potkniemy i zejdziemy z drogi Ewangelii? Wówczas, jak przypomina autor Apokalipsy, jesteśmy wezwani do nawrócenia (Ap 2,5). Proces nawrócenia wieńczy słowa: „*Błogosławieni, którzy płuczą swe szaty, aby władza nad drzewem życia do nich należała i aby bramami wchodzili do Miasta*” (Ap 22,14). „*Drzewo życia*”, to krzyż, z którego Chrystus odpuszcza nam grzechy i pozwala nam wejść do „*Nowego Jeruzalem*” (Ap 21,2), do społeczności świętych.

Ks. Jan Klinkowski